

Llegendes Lloretenques

El Santuari del Far

El santuari del Far, tot i que està ubicat a l'interior, té un nom amb un origen llegendari molt mariner. El cingle on es situa pertany al Collsacabra, encara que les modernes divisions administratives l'inclouin a la província de Girona. Històricament, és terra osonenca, que havia estat propietat dels vescomtes d'Osona, lligada durant segles a la jurisdicció de la baronia i després marquesat de Rupit.

Les primeres notícies del santuari es remunten al 25 d'agost del 1269.

Segons la llegenda, el santuari fou aixecat per uns mariners lloretencs que, trobant-se en perill de naufragar, veieren el cim del Far de mar estant. Tanmateix cal recordar que el mot "far" s'aplica a una foguera que servia de senyal, tan a prop del mar com terra endins.

Les senyes, elements essencials per a la pesca

El coneixement del perfil muntanyós i geogràfic que es veu des del mar, era essencial per a l'orientació dels pescadors i els mariners. Un dels secrets més ben guardats eren les senyes, punts de referència que els servien per ubicar els llocs on havien de calar les arts de pesca. Segons el punt triat hi havia garanties de pescar un o altre tipus de peix. Solien estar formades per l'observació de dos punts de fàcil identificació i amb perfils clars: un a la costa i l'altre a terra.

Algunes de les senyes emprades antigament pels pescadors i gent de mar de Lloret eren:

Es turó de la Guàrdia, es Mig, es turó de Més Terra (entre Fenals i Malgrat) pel Convent, ses Roques des Pou (es Trajo), Marroig (a la vora de Canyelles) o Montoriol per Ca l'Auba (Fenals), entre d'altres.

Grup de pescadors en el llagut de Joan (a) Mà, ca. 1920
Autor: Emili Martínez i Passapera
SAMLM. Fons Martínez - Planas
CID: 510.000.700_326.032.003

Els documents i la història

La llegenda

Aquesta història va ser recollida l'any 1922 pel mestre gironí Joan Gomis i Llambias (Mallorca, 1887 – Girona, 1936) en la seva publicació *Rondalles*, un aplec de contes de les comarques gironines per a divulgar a les escoles. L'any 1924 aconseguí ser director de la Normal de Mestres i també va ser regidor de l'Ajuntament de Girona.

L'any 1989 fou recuperada per Esteve Fàbregas i Barri al seu llibre *La cultura tradicional i el parlar de Lloret*.

El Far com a senya pels lloretencs

Tot i que geogràficament és possible aguar el cingle del Far des del mar de Lloret, aquesta muntanya no era emprada com a senya pels pescadors lloretencs. La llunyania no permetia una visió nítida d'aquest perfil muntanyós i, per comoditat, s'empraven altres muntanyes més properes que eren observades amb més facilitat malgrat que el dia fos boirós.